

Проходьте в хату, гості випадкові,
Несіть мороз і пар з вологих уст,
І так, вдивляючись в обличчя незнайоме,
Ми таїнства людських щедрот пізнаєм.
Ти віднайди в тривозі строгих ліній
Чола і вилиць, рота теплий струм,
Що ось іде між нашими серцями,
Виповнюючи серце, ніби дзбан.
Заходь до хати! Сядеш біля столу,
За чарою вина погомонім.
Хай грають шиби в золотім промінні,
Хай серцю стане радісно і тоскно.
Спроквола цідим тишу сизувату,
Немов вино, терпке, трунке вино.
Та в тиші нам дано було пізнати
У розгалуженнях розмірнання одно.
Заходьте в хату, добрі, чесні, щирі,
Заходьте в хату, смуток добрий свій
Проносючи повагом у кімнати,
Де по кутках ховається чекання.
Поглянь з вікна — в розмірнанні ефірнім
Нам вид свій каже сонм каріатид.
Ілило[?], бо в чеканні голубому
На радощі лягає їхня тінь.

24.2.60 р.